

Av **eldste M. Russell Ballard**
i De tolv apostlers quorum

Finn glede i kjærlig tjeneste

Måtte vi vise vår kjærlighet og takknemlighet for Frelserens sonoffer ved våre enkle, barmhjertige tjenestegjeringer.

Brødre og søstre, jeg håper at de av dere som besøker Salt Lake, vil benytte anledningen til å nyte fargene og duftene av de vakre vårblomstene på Temple Square.

Våren fornyer lys og liv – og minner oss, gjennom de skiftende årstider, om vår Forløser Jesu Kristi liv, offer og oppstandelse, for “alle ting bærer vitnesbyrd om [ham]” (Moses 6:63).

I motsetning til vårens vakre bakteppe og dens håpefulle symbolisme, har vi en verden preget av usikkerhet, forviklinger og forvirring. Hverdagens krav – utdannelse, arbeid, barneoppdragelse, administrasjon og kall i Kirken, verdslige aktiviteter og til og med smerte og sorg på grunn av uventet sykdom og tragedie – kan slite oss ut. Hvordan kan vi befri oss fra dette flokete nettet av utfordringer og rådvillhet og finne fred i sinnet og lykke?

Vi er ofte som den unge handelsmannen fra Boston, som i 1849, ifølge historien, ble grepet av begeistring for gullrushet i California. Han solgte alt han eide for å søke lykken i Californias elver, som han fikk fortalt var fulle av gullklumper så store at man knapt kunne bære dem.

Dag etter endeløs dag dyppet den unge mannen pannen ned i elven uten å finne noe. Hans eneste belønning var en voksende haug med stein. Motløs og blakk holdt han på å gi opp, da en gammel, erfaren gullgraver sa til ham: “Litt av en steinhaug du har samlet, gutten min.”

Den unge mannen svarte: “Det finnes ikke gull her. Jeg drar hjem.”

Idet han gikk bort til steinhaugen sa den gamle gullgraveren: “Visst er det gull. Man må bare vite hvor man skal finne det.” Han plukket opp to steiner og slo dem mot hverandre. Den ene steinen delte seg og avdekket en rekke gullflak som glinset i sollyset.

Idet han la merke til en bulende lærtaske som hang rundt livet på gullgraveren, sa den unge mannen: “Jeg leter etter klumper som de du har i tasken din, ikke bare små flak.”

Den gamle gullgraveren ga tasken sin til den unge mannen, som åpnet den i forventning om å finne mange store klumper. Han ble lamslått da han så at tasken var fylt med tusenvis av små gullflak.

Gullgraveren sa: “Gutten min, det virker som om du er så opptatt med å lete etter store klumper at du går glipp

av å fylle tasken din med disse kostelige gullflakene. Ved tålmodig å samle disse små flakene, har jeg oppnådd stor rikdom.”

Denne historien illustrerer den åndelige sannhet Alma lærte sin sønn Helaman:

“Ved små og enkle ting utføres store ting ...

... Og ved meget små midler ... tilveiebringer [Herren] mange sjelers frelse” (Alma 37:6–7).

Brødre og søstre, Jesu Kristi evangelium er enkelt, uansett hvor gjerne vi vil gjøre det komplisert. Vi skulle prøve å holde livet vårt like enkelt, ubeheftet med ytre påvirkning og konsentrert om det som betyr aller mest.

Hva er evangeliets dyrebare og enkle ting som kan gi vårt liv klarhet og mening? Hva er de små flak av evangeliets gull som, ved tålmodig oppsamling gjennom et helt liv, vil belønne oss med den største skatt – det evige livs dyrebare gave?

Jeg tror det er ett enkelt, men dyp-sindig – ja, opphøyd – prinsipp som innbefatter hele Jesu Kristi evangelium. Hvis vi helhjertet tar imot og gjør dette prinsippet til det sentrale i vårt liv, vil det lutre og helliggjøre oss slik at vi igjen kan få bo i Guds nærhet.

Frelseren omtalte dette prinsippet da han svarte en fariseer som spurte: “Mester! Hvilket bud er det største i loven?

Jesus sa til ham: Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.

Dette er det største og første bud.

Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv” (Matteus 22:36–40).

Bare når vi elsker Gud og Kristus av hele vårt hjerte, vår sjel og vår forstand blir vi i stand til å gi vår neste del i denne kjærlighet ved vennlighet og tjenestegjeringer – slik Frelseren

ville ha elsket og tjent oss alle om han hadde vært iblant oss i dag.

Når denne Kristi rene kjærlighet – eller nestekjærlighet – omslutter oss, tenker, føler og handler vi mer likt vår himmelske Fader og Jesus. Vår motivasjon og innerste ønske er som Frelserens. Han fortalte sine apostler om dette ønsket kvelden før han ble korsfestet. Han sa:

“Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre som jeg har elsket dere ...

Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre” (Johannes 13:34–35).

Den kjærlighet Frelseren beskrev, er aktiv kjærlighet. Den tilkjennegis ikke i store og heltemodige handlinger, men snarere i enkel vennlighet og tjeneste.

Det finnes utallige måter vi kan tjene andre på og omstendigheter vi kan elske dem i. Jeg vil foreslå noen få.

For det første, nestekjærligheten begynner i hjemmet. Det viktigste prinsipp som skulle råde i ethvert hjem, er å praktisere den gylne regel – Herrens formaning om at “alt dere vil at menneskene skal gjøre mot dere, gjør det også mot dem” (Matteus 7:12). Tenk etter et øyeblikk hvordan dere ville ha følt det om dere ble gjenstand for tanke-løse ord eller handlinger. La oss, ved vårt eksempel, lære våre familiemedlemmer å vise hverandre kjærlighet.

Et annet sted hvor vi får rikelig anledning til å tjene er i Kirken. Våre menigheter og grener skulle være steder hvor den gylne regel alltid styrer våre ord og handlinger overfor hverandre. Ved å behandle hverandre vennlig, gi hverandre støtte og oppmuntring og være oppmerksomme på andres behov kan vi skape et kjærlig fellesskap blant

medlemmene. Der hvor nestekjærlighet finnes er det ikke rom for sladder eller uvennlige ord.

Menighetens medlemmer, både voksne og ungdom, kan samarbeide om meningsfylt tjeneste til velsignelse for andre. For bare to uker siden rapporterte presidenten for området Syd-Amerika nordvest, eldste Marcus B. Nash i De sytti, at ved å sette “de som er sterke i ånden, sammen med de svake”, redder de hundrevis av mindre aktive voksne og ungdommer. På grunn av kjærlighet og tjeneste kommer “en etter en” tilbake. Slike velgjerninger knytter et sterkt og varig bånd mellom alle involverte – både de som hjelper og de som mottar hjelp. Jeg har mange gode minner fra den slags tjeneste.

Når jeg tenker tilbake på mine mange år i Kirkens administrasjon, kommer noen av mine beste minner fra de gangene jeg deltok sammen

med menighetens medlemmer for å hjelpe noen.

Jeg husker for eksempel en gang jeg som biskop arbeidet sammen med flere aktive medlemmer i menigheten med å rengjøre siloen på stavens velferdsgård. Dette var ingen behagelig oppgave! En mindre aktiv bror som ikke hadde vært i kirken på mange år, ble invitert til å delta sammen med oss. På grunn av kjærligheten og fellesskapet han følte mens vi arbeidet og snakket sammen i den stinkende siloen, kom han tilbake til kirken og ble senere besejlet til sin hustru og sine barn i templet. Vårt fellesskap i tjeneste har velsignet hans barn, barnebarn og nå oldebarn. Mange av dem har vært på misjon, har giftet seg i templet og

bygger opp evige familier – et stort verk tilveiebragt ved en enkel handling, et lite gullflak.

Et tredje område hvor vi kan tjene er i vårt lokalsamfunn. Som et rent uttrykk for kjærlighet og omtanke kan vi gi en håndsrekning til dem som trenger vår hjelp. Mange av dere har tatt på dere en Hjelpende hender-vest og arbeidet utrettelig for å lindre lidelse og forbedre deres lokalsamfunn. Unge enslige voksne i Sendai Japan stav har nylig utført uvurderlig tjeneste ved å lete etter medlemmer i kjølvannet av det voldsomme jordskjelvet og tsunamien. Det er utallige måter å tjene på.

Gjennom oppriktig vennlighet og tjeneste kan vi gjøre oss til venns med dem vi tjener. Disse vennskapene

fører til større forståelse av vår hengivenhet til evangeliet og et ønske om å lære mer om oss.

Min gode venn, eldste Joseph B. Wirthlin, talte om kraften i dette prinsippet da han sa: "Vennlighet er kjernen i storhet... [Den] er et pass som åpner dører og former venner. Den bløtgjør hjerter og former forhold som kan vare et helt liv" ("Vennlighet", *Liahona*, mai 2005, 26).

En annen måte å tjene vår himmelske Faders barn på er ved misjonærtjeneste – ikke bare som heltidsmisjonærer, men også som venner og naboer. Kirkens fremtidige vekst vil ikke komme bare ved å banke på døren til fremmede. Den vil komme når medlemmene, sammen med misjonærene, fylt med Guds og Kristi kjærlighet, ser behov og dekker dem i en ånd av neste-kjærlig tjeneste.

Hvis vi gjør dette, brødre og søstre, vil de ærlige av hjertet føle vår oppriktighet og vår kjærlighet. Mange vil ønske å vite mer om oss. Da og bare da vil Kirken vokse og fylle hele jorden. Dette kan ikke gjøres av misjonærer alene, men krever alle medlemmers interesse og tjeneste.

I all vår tjeneste må vi være følsomme for Den hellige ånds tilskyndelser. Den milde, lave røsten vil fortelle oss hvem som trenger vår hjelp og hvordan vi kan hjelpe dem.

President Spencer W. Kimball har sagt: "Det er nødvendig at vi tjener hverandre i riket... Svært ofte består vår tjeneste i enkel oppmuntring eller i at vi gir ... hjelp med praktiske oppgaver, men hvilke herlige konsekvenser kan ikke ... små, men veloverveide handlinger føre til!" (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball* [2006], 82).

President Thomas S. Monson har sagt:

Av eldste Neil L. Andersen
i De tolv apostlers quorum

“Det finnes alltid noen med behov, og vi kan alle gjøre noe for å hjelpe noen.

... Medmindre vi glemmer oss selv i tjeneste for andre, er det liten mening med vårt eget liv” (“Hva har jeg gjort for noen i dag?” *Liahona*, nov. 2009, 85).

Brødre og søstre, la meg igjen understreke at den viktigste egenskap i vår himmelske Fader og hans elskede Sønn som vi skulle ønske og prøve å tilegne oss, er nestekjærlighet, “Kristi rene kjærlighet” (Moroni 7:47). Av denne gaven kommer vår evne til å elske og tjene andre slik Frelseren gjorde.

Profeten Mormon lærte oss den enorme betydning av denne gaven og hvordan vi kan motta den: “Derfor, mine elskede brødre, be til Faderen med all hjertets iver om å bli fylt med denne kjærlighet som han har skjenket alle som er sanne etterfølgere av hans Sønn Jesus Kristus, så dere kan bli Guds sønner, så vi, når han viser seg, skal være lik ham, for vi skal se ham som han er, så vi kan ha dette håp, så vi kan bli rensset likesom han er ren” (Moroni 7:48).

Store ting tilveiebringes ved små og enkle midler. I likhet med små gullflak som med tiden blir til en stor skatt, vil våre små og enkle velgjerninger og vår tjeneste til sammen bli et liv fylt av kjærlighet til vår himmelske Fader, hengivenhet til vår Herre Jesu Kristi verk og en følelse av fred og glede hver gang vi gjør noe for en annen.

Nå som vi nærmer oss påsken, måtte vi vise vår kjærlighet og takknemlighet for Frelserens sonoffer ved våre enkle, barmhjertige tjenestegjerninger for våre brødre og søstre hjemme, i kirken og i vårt lokalsamfunn. Dette ber jeg ydmykt om i Jesu Kristi navn, amen. ■

Verden må forberedes for det annet komme

Deres misjon vil være en hellig anledning til å bringe andre til Kristus og forberede Frelserens annet komme.

Jeg vil i kveld henvende meg spesielt til 12- til 25-åringer som bærer Guds prestedømme. Vi tenker mye på dere, og vi ber for dere. Jeg fortalte en gang historien om vårt fire år gamle barnebarn som ga sin lillebror en kraftig dytt. Etter å ha trøstet det gråtende barnet, snudde min hustru Kathy seg til fireåringen og spurte ettertenksomt: “Hvorfor dyttet du lillebroren din?” Han så på bestemoren og svarte: “Mormor, jeg er lei for det. Jeg har mistet VDR-ingen min, og jeg kan ikke velge det rette.” Vi vet at dere anstrenger dere for alltid å velge det rette. Vi er så inderlig glad i dere.

Har dere noen gang tenkt på hvorfor dere ble sendt til jorden akkurat nå? Dere ble ikke født på Adam og Evas tid, under faraoenes styre i Egypt eller under Mingdynastiet. Dere har kommet til jorden nå, 20 århundrer etter Kristi første komme. Guds prestedømme er gjen-gitt til jorden, og Herren har utrakt sin hånd for å forberede verden på sin strålende tilbakekomst. Dette er en tid med store muligheter og

viktige ansvarsoppgaver. Dette er deres tid.

Deres dåp var en erklæring om deres tro på Jesus Kristus. Deres ordinasjon til prestedømmet har medført at dere har utviklet talenter og åndelig kapasitet. En av deres viktige ansvarsoppgaver er å hjelpe til med å forberede verden på Frelserens annet komme.

Herren har utnevnt en profet, president Thomas S. Monson, til å lede sitt prestedømmes arbeid. Til dere har president Monson sagt: “Herren trenger misjonærer.”¹ “Enhver verdig og skikket ung mann skulle forberede seg til å reise på misjon. Misjonærtjeneste er en prestedømsplikt – en forpliktelse Herren forventer av [dere] som er gitt så mye.”²

Misjonærtjeneste krever offer. Det vil alltid være noe dere må forlate når dere tar imot profetens kall til å tjene.

De som følger med på rugby, vet at New Zealand All Blacks, et navn de har fått på grunn av fargen på drakten, er tidenes mest berømte rugbybylag.³ Å bli utvalgt til All Blacks på New Zealand kan sammenlignes